

γενείας; Ἄλλ' ὅλος αὐτῆς ὁ βίος μαρτυρεῖ, ὅτι ἐκέκτητο ἰκανὸν πείσμα, ὡς πρὸς τὴν ἐποψὶν δὲ ταύτην εἰς τῶν κυρίων τῆς γυναικὸς χαρακτήρων εἶνε τὸ πείσμα. Ἐν τοιαύτῃ ἀπορίᾳ πρέπει νὰ πασαδεχθῶμεν τὸ βυζώνιον ἄπιστος ὡς τὸ κῆμα, καὶ νὰ καταλογίσωμεν τὴν ἀλόγιστον καὶ αἰφνιδίαν μετατροπὴν τῶν πρὸς τὸν Λασσάλλ αἰσθημάτων τῆς Ἑλένης εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα τῆς γυναικὸς ταύτης. Τυχодиῶκτις τοῦ ἔρωτος ἐπεζῆται ἐκαστοτε θυμικάματα καὶ θύματα, ἀδιαφοροῦσα περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων, καὶ ἂν ταῦτα ἔθιγον τὴν προσωπικὴν καὶ οἰκογενειακὴν αὐτῆς τιμὴν. Πρὸ ὀλίγου ὠρρίζετο πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸν περιώνυμον δημαγωγόν, καὶ πρὶν ἢ εἰσέτι ἀποσθεσθῇ ἡ ἡχὼ τῶν διακηρύξεων της, ἐπανελάμβανε τ' αὐτὰ μετὰ τῆς αὐτῆς τόλμης καὶ ἀφελείας εἰς τὸν ἄσημον Βογιάρον.

«Ἡ μὲν γλῶττ' ὠμόμογεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος!

Τοιαύτη συνήθως ἡ ἱστορία παντὸς ἔρωτος, μὴ ἔχοντος τὰς ρίζας ἐν τῇ λογικῇ καὶ τῇ εὐπρεπείᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ πάθει καὶ τῇ ἰδιοτροπίᾳ, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν ὁποίων γράφεται καὶ παραγράφεται.

Ἐνῶ ἡ Ἑλένη διὰ τῆς ἀποστασίας ταύτης ἀνίδρυε νέον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς θυσιαστήριον τοῦ ἔρωτος, ὁ Λασσάλλ, ἀποτυχὼν παρὰ τῷ πατρὶ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἔσπευδε νὰ βάλῃ εἰς χρῆσιν ἅπαντα τὰ μέσα, ἅτινα παρείχον αὐτῇ αἱ προσωπικαί, αἱ πολιτικαί, αἱ κοινωνικαί σχέσεις του. Κατῳρθεώσε διὰ τῶν θερμῶν αὐτοῦ ἐνεργειῶν νὰ ἐξεγείρῃ τὰς συμπαθείας καὶ τῶν πολιτικῶν ἔτι πολεμίων του. Οὕτως ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Βαυαρίας, συγκινηθεὶς ἐκ τῶν παρεστάσεων τοῦ Λασσάλλ, ἐπεφόρτισε δικηγόρον τινὰ ἐκ Μονάχου νὰ μεταβῇ εἰς Γενεύην παρὰ τῷ ἐπιτετραμμένῳ, ἵνα διευθετήσῃ τὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ἡ Ἑλένη παρῆστη πρὸ τοῦ ἀπεσταλμένου νομομαθοῦς, καθὰ αὕτη διηγεῖται. Αἱ δὲ ἀποκρίσεις αὐτῆς, κατὰ τὴν ἰδίαν μαρτυρίαν, ἦσαν εἰρωνικαί, ὑβριστικαί, ἄξιαι γυναικὸς ἔνευ καρδίας—*unglaublich herzlose Antworten*.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

Εὐχαρίστως γνωρίζομεν τοῖς ἀναγνώστταις τοῦ «Ἀπόλλωνος» τὴν «Περὶ τῆς ὁμηρικῆς φράσεως ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δημῳδεὶ ποιήσει» περισπούδαστον καὶ ἐθνωφελῆ διατριβὴν τοῦ ἐλλογίμου καὶ φιλοπονωτάτου συμπράκτορος ἡμῶν κ. Γ. Ζαννέτου, βελτιωθεῖσαν καὶ ἐν πολλοῖς ἐπαυξηθεῖσαν τῇ ἡμετέρᾳ παρακλήσει, καὶ περὶ ἧς ὁ διαπρεπὴς γλωσσολόγος ἐν Βερολίνῳ κ. *Gustav Meyer* ἀποφαινόμενος ἐν τῷ φιλογικῷ περιοδικῷ τοῦ Βερολίνου «*Philologische Wochenschrift*» (2 August 1884) ἐχαρακτήρισε ταύτην εὖστοχον (*gut gemeintes*), τὸν δὲ συγγραφέα αὐτῆς κ. Γ. Ζαννέτον ἄξιον πάσης εὐχαριστήσεως (*sind ganz dankenswert*).

Ὁ ἐκδότης τοῦ «Ἀπόλλωνος»

Η ΟΜΗΡΙΚΗ ΦΡΑΣΙΣ

ΕΝ Τῇ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΔΗΜΩΔΕΙ ΠΟΙΗΣΕΙ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΑΝΝΕΤΟΥ

Πολλάκις μοι τῶν δημῳδῶν ἐν ταῖς πατρίαις παρηγύρεσιν ἀκροωμένῳ ἁσμάτων ἐπῆλθε διανοηθῆναι, εἰ διάφορα τῶν νῦν Δημόδοκος καὶ Φῆμιος, οἱ θεοὶ ἐκεῖνοι ἐν τοῖς Ὀμήρου ἔπεσιν ἀοιοῖ ἦδον¹. Τό τε γὰρ τῶν ὀνομάτων εἰκονικὸν καὶ τῆς φύσεως ἡ ὅσον ἐνεστὶν ἀκριβὴς ζωγραφία καὶ τοῦ ῥυθμοῦ τὸ χαρίεν καὶ τῆς λέξεως ἡ δύναμις, πρὸς θεοὺς καὶ τὸ τῆς ψυχῆς βαθὺ αἶσθημα τοῖς ὁμηρικοῖς ἀτεχνῶς εἰκασιν ἔπεσιν. Ἄλλ' ὅπερ μάλιστα θαυμαστὸν καὶ τὴν ἡμετέραν πρὸς τοὺς πάλαι πατέρας συγγένειαν ἀριδῆλως ἐμφαίνει τοῦτ' ἐστίν, ὅτι πόλλαχού τῶν δημῳδῶν ἁσμάτων εὑρηται ὁ αὐτὸς νοῦς καὶ ἡ αὐτὴ λέξις, ἅμα δὲ καὶ παρήχησις, οἷα ἐν τοῖς τοῦ ποιητοῦ ἔπεσιν. Καὶ τί τὸ παράδοξον ἀληθῶς, ὅτε ἡ αὐτὴ μὲν φαιδρὰ φύσις, ὁ αὐτὸς δὲ περιλάμπων ἥλιος ἄνδρας ὀρεσιβίονος οὐδέποτε γένεσιν ἀλλοδαποῖς μιγέοντας ἐκτρέφει;

Οὗτοι δὲ τὴν αὐτὴν φωνὴν κατὰ πάντας τοὺς αἰῶνας ἰέντες, κύκλῳ τὰς χεῖρας ἐν ταῖς ὀρχήσεσι προσδοῦσι², καθ' ὅμοιον δὲ τρόπον ὁπτοὺς τοὺς ἄρνας ἐν ταῖς εὐωχίαις ἐσθίουσι³, συνελόντι δ' εἰπεῖν τοὺς αὐτοὺς τρόπους καὶ ταῦτα ἦθη διατελοῦσιν ἔχοντες⁴.

Καὶ ὅτι μὲν μία καὶ ἡ αὐτὴ ἀρ' Ὀμήρου μέχρι ἡμῶν περιεσώθη γλῶσσα ἄλλοι πρὸ ἡμῶν πολλῶ σοφώτεροι ἄνδρες ἐν δέλτοις παντοίαις κατεδείξαντο⁵. ὅτι δὲ καὶ φράσεις ὅλαι τῶν δημῳδῶν ἁσμά-

1. Ὀμ. Ὀδ. Α, 154, 325, 336. Θ, 43, 62, 73, 105, 254, 266, 499 Ν, 27 Ρ, 261. Χ, 330.

2. Ἰλ. Σ, 593.

3. Ἰλ. Α, 465. Β, 428. Η, 317. Ὀδ. Γ, 33, 462. Μ, 265 κλ.

4. Ὁρα Καρόλου Μενδελσῶνος Βαρβόλδῃ ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος μέρος πρῶτον, βιβλίον α. 1870. Κουρτίου Βαζμούθου «τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἐν τῇ νέᾳ» μετφ. Γαλάνη 1864. Ν. Πολίτου μελέτην ἐπὶ τοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων Α' καὶ Β' μέρος, 1871, 1874. Α. Α. Σακελλαρίου εἰσαγωγὴν τῶν Κυπριακῶν, Ἀθήνησι 1868. Π. Παπαζαφειροπούλου περισυναγωγὴν γλωσσικῆς ὕλης καὶ ἐθίμων τοῦ Ἑλλην. λαοῦ ἐν Πάτραις 1887.

5. Α. Κοραῆς ἐν τοῖς ποικίλοις αὐτοῦ προλεγόμενοις καὶ σχολίοις εἰς Ἑλλήνας συγγραφεῖς καὶ ἐν τοῖς πέντε τόμοις τῶν Ἀτάκτων, 1828-1835.

Α. Χριστόπουλος ἐν τῇ Αἰολοδωρικῇ Γραμματικῇ, Βιέννῃ 1805, καὶ ἐν τοῖς Ἑλλήν. ἀρχαιολογήμασιν, Ἀθήναις 1853.

των τοῖς Ὀμήρου ἔπεσιν καὶ ἄλλων ποιητῶν ἱαμβείοις οὐ μόνον εἰκόασιν, ἀλλὰ καὶ πολλαχοῦ αἱ αὐταὶ εἰσιν, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ πληρέστεραι, τοῦτο τῇ μικρᾷ ταύτῃ διατριβῇ καταδειχθῆναι πειρασόμεθα, ἅλως τε καὶ πολὺ τὸ λυσιτελὲς ἡμῖν τοῖς νῦν Ἑλλησιν ἔχον.

Τίς γὰρ ὁμόφυλος ἡ τῶν ἀλλοδαπῶν φίλα τοῖς Ἑλλησι φρονῶν οὐκ ἂν ὑπὸ χαρᾶς σκιρτήσῃ, τὸ αὐτὸ μὲν μέγα φρόνημα ἐν τοῖς δημῶδεσιν ἐνορῶν ἄσμασι, τὴν αὐτὴν δὲ παρατήρησιν, τὸ αὐτὸ δὲ τῆς λέξεως καὶ φράσεως εἰκονικόν; Ὅτι μὲν γὰρ οἱ ὁμηρικοὶ ἥρωες ἀρετὴν κρατίστην ἡγοῦντο τὴν ἀνδρείαν, τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν μικρὸν ἀκμύσαντες Ἀρματωλοὶ καὶ Κλέφται¹, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν ὁμολογήσῃ, τὰς τε νικηφόρους αὐτῶν ὀλίγων πρὸς πολλοὺς βαρβάρους μάχας πυθόμενος, καὶ τῆς ἐν Μεσολογγίῳ καρτερίας μὴ ἀνήκοος.

Καταδειχθέντος δὲ ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν ῥυθμῷ τὰ μεγάλα διανοήματα ἐξέφερον, μείζων ἂν αὐτῶν θαυμασμός, μείζων δὲ δόξα τὰς πράξεις περιβάλοι.

Δὸς δ' ἡμῖν ὀλίγ' ἄττα πρότερον περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ποιήσεως, ἀντιπαραβαλλομένης πρὸς τὴν τῶν

Κ. Οἰκονόμος ἐν τῷ περὶ γνησίας προφορᾶς τῆς Ἑλλην. γλώσσης Πετροπούλει 1830.

Δ. Μαυροφρύδης ἐν τῷ δοκιμίῳ ἱστορίας τῆς Ἑλλην. γλώσσης, Σμύρνη 1871. Ἰ. Πανταζίδης ἐν τῷ Ὀμηρικῷ λεξικῷ, ἐν Ἀθήναις 1872. Καὶ Κ. Κοντόπουλος ἐν «τῇ Ἀθανασίᾳ τῆς Ἑλλην. γλώσσης» ἐν Ἀθήναις, 1884.

1. Οὕτως ἐκκαλοῦντο οἱ ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ τοὺς δρυμοὺς πλανώμενοι τῆς ἐλευθερίας ἐνεκα μᾶλλον ἐλόμενοι τοῖς ἀγρίοις θηρίοις ὁμιλεῖν ἢ τοῖς ἀπανθρωποτάτοις τῶν τυράννων δουλεύειν, ὡς ἔστι τεκμηρίωσθαι ἐκ τῶν ἐπομένων

Μάννα σοῦ λέγω δὲν ἴμπορῷ τοὺς Τούρκους νὰ δουλεύω,
Δὲν ἴμπορῷ δὲν δύναμαι, ἐμάλλιασ' ἡ καρδιά μου.

Θὰ πάρω τὸ τουφέκι μου νὰ πάω νὰ γείνω κλέφτης,
Νὰ κατοικήσω 'ς τὰ βουνὰ καὶ 'ς ταῖς ψηλαῖς ραχούλαις,

5. Νᾶχω τοὺς λόγκους συντροφιά, μὲ τὰ θεριά κουθέντα,
Νᾶχω τὰ χιόνια γιὰ σκεπή, τοὺς βράχους γιὰ κρεβάτι,
Νᾶχω μὲ τὰ κλεφτόπουλα καθημερινὸ λημέρι.

Θὰ φύγω μάννα καὶ μὴ κλαῖς, μόν' δός μου τὴν εὐχή σου,
Κὴ εὐχίσου με, μαννούλα μου, Τούρκους πολλοὺς νὰ σφάξω κλπ.

(Popularia carmina Graec. Arn. Pass. CLIII. Ζαμπ. 3. Ἀγγ. 58)

5. Πᾶμε νὰ λημεριάσωμεν ὅπου φωλιάζουν λύκοι,

Σὲ κορφοβούνια, σὲ σπηλαιῖς, σὲ βράχαις καὶ ραχούλαις.

Σκλάβοι 'ς ταῖς χώραις κατοικοῦν καὶ Τούρκους προσκυνοῦνε,

Κὴ ἐμεῖς γιὰ χώρα ἔχομε ῥημιαῖς καὶ ἄγρια λαγκάδια.

Παρὰ μὲ Τούρκους, μὲ θεριά καλλίτερα νὰ ζοῦμε.

(Popularia carmina Graec. Arn. Pass. LIV Faur. I. 128. Ζαμπ. 604, 8. Ἀγγ. 62).

παλαιῶν, εἰπεῖν, ἵνα σαφέστερον τὰ τῆς ἐμῆς πραγματείας δηλωθῇ.

Οἱ παλαιοὶ πατέρες ἡμῶν εὐγνώμονες τῇ φύσει, ἐξ ἧς πολλῶν ἀγαθῶν ἀπήλανον, θεῖαν ταύτην ἐν εἶδει ἀνθρώπου ἐνόμισαν· διόπερ ἄνεμος, αἰθήρ, πῦρ, ὠκεανός, δάση, λίμναι καὶ τῆς φύσεως ἅλλα στοιχεῖα θεοὶ τούτων ἐγένοντο· τοῦτο δὲ οὐχ ἡκιστα εἰς τὴν ποίησιν συνεβάλετο.

Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἡ τῶν ἀπογόνων φαντασία οὐκ ὤκνησε λαβεῖν, εἴτε τῇ παραδόσει ἐπομένη, καίπερ τοῦ χριστιανισμοῦ κρατήσαντος, εἴτε ὑπὸ τῆς περικυφύσεως ἐμπνεομένη.

Καὶ δὴ πολλοὺς τῶν παλαιῶν θεῶν καὶ ἡρώων διὰ τῶν ἀγίων τῆς ἐκκλησίας ἀντικατέστησεν¹, ἅπαντα δὲ καθόλου τὰ τε ἐμψυχα καὶ ἄψυχα ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρώμενα παρεισάγει.

Οὕτω τὸ ἄστρον πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας κλέφτας ἀποκρίνεται·

Ἀντάριασανε τὰ βουνά, συννέφιασαν οἱ κάμποι,

Βγῆκε καὶ ὁ ἥλιος κόκκινος καὶ τὸ φεγγάρι μαῦρο,

Κὴ ἐκεῖ τὰστέρι τὸ λαμπρό, ποῦ πάει νὰ βασιλεψῇ,

Κὴ οἱ κλέφταις τὸ καρτέρεσαν καὶ τὸ συχνορωτᾶνε·

5 »Πές μας, πές μας, ἀστέρι μου, καὶ ἕνα καλὸ χαμπέρι.«—

»Τί νὰ σᾶς πῶ, μαῦρα παιδιὰ, τί νὰ σᾶς ἡμολογήσω;

»Τὸν Λεπενιώτη βάρεσαν μέσ' 'ς τὸ δεξιὸν χέρι.«—κλπ.

(Popularia carmina Graec. Arn. Pass. CII)

Τὰ δένδρα καὶ ἐνδιαιτήματα τῶν κλεφτῶν βαρὺ στενάζοντα πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὰ περὶ τῆς ἐαυτῶν λύπης ἀποκρίνονται.

«Τί ἔχετ' ὄξυαῖς, ποῦ χλίβεστε, λημέρια ποῦ βογγᾶτε;»

Κὴ ἐκεῖνα μ' ἀποκρίθησαν βαρυαναστεναγμένα.

»Ἐχάσαμε τὴν κλεφτουριά καὶ τὸν λεβέντη Κώστα.«—κλπ.

(Arn. Pass. CLXVII. Πανδ. 20).

Ἐπὶ τῷ Μάρκου Μπότσαρη θανάτῳ τὰ ὄρη ἐρράγησαν, ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τρεῖς ἐνιαυτοὺς οὐχ ὕει καὶ ἡ γῆ οὐ χλοάζει.

Τὸ ἄκουσε ἡ μαύρη γῆς τρεῖς χρόνους δὲν χορτιάζει,

Τᾶκούσανε καὶ τὰ βουνὰ καὶ ἐκεῖνα ραῖστηκαν,

Τᾶκούει καὶ ὁ οὐρανός, τρεῖς χρόνους δὲν σταλάζει.

Ὁ Μάρκος ἐσκοτώθηκε καὶ ἐσκότωσε καὶ χίλιους.

(Arn. Pass. CCLII).

1. Οἶον τὴν Ἀθηνᾶν ἀντικατέστησε διὰ τῆς ἀγίας τοῦ θεοῦ Σοφίας, τὸν Ποσειδῶνα διὰ τοῦ ἀγίου Νικολάου, προστάτου τῶν ναυτιλλομένων, τὸν Περσεὶα διὰ τοῦ ἀγίου Γεωργίου, καὶ πολλοὺς ἄλλους διὰ τὴν ταυτότητα τῆς ἐνεργείας καὶ τῶν ιδιοτήτων αὐτῶν. Ὁρα Ν. Πολίτου μελέτην ἐπὶ τοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ ἡμερολογίῳ 1872.

Ὁ δὲ ἥλιος ἐσκοτίσθη καὶ ἡ σελήνη τὸ φέγγος ἀπέβαλεν ἐπὶ τῷ Κίττου Μπότσαρη θανάτῳ.

Ὁ ἥλιος ἐσκοτίδιασε καὶ τὸ φεγγάρι ἐχάθη,
Ποῦ βάρεσαν τὸν Μπότσαρη τᾶξιο τὸ παλληκάρι κλπ.
(Arg. Pass. CCXV, Δημ. Ἀνθ. Μ. Δελ. 54, 60).

Τὰ ὄρη ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλα μεγαλυνοῦντα.

Ὁ Ὀλυμπος κὴ ὁ Κίσσαβος τὰ δυὸ βουνὰ μαλλώνουν,
Τὸνα παίνεται ἔς τὰ σπαθιά καὶ τᾶλλο ἔς τὰ τουφέκια.

Γυρίζ' ὁ γέρο Ὀλυμπος καὶ λέγει τοῦ Κισσάβου.
»Μὴ μὲ μαλλώνης, Κίσσαβε, βρὲ Τουρκοπατημένε,
ὅ Ποῦ σὲ πατοῦν ἡ Τουρκισσαις, τσιγγάναις τῶν Κονιάρων.
Ἐγὼ μ' ὁ γέρο Ὀλυμπος ἔς τὸ κόσμον ξακουσμένους.
Ἐχῶ σαράντα δυὸ κορφαὶς¹ κὴ ἐξήντα δυὸ βρυσούλαις,
Κάθε κορφή καὶ φλάμπουρο, κάθε κλαδὶ καὶ κλέφτης,
Καὶ ἔς τὴ ψηλή μου τὴν κορφή αἰτὸς εἶν' καθισμένος,
10 Ὅπου κρατεῖ ἔς τὰ νύχια τοῦ κεφαλὶ ἀντρεωμένου — κλ.
(Arg. Pass. CXXXI Faur. 1. 38. Ζαμπ. 605, 10. Ἀγγελ. 57. Πρβλ. Μ. Δελ. 42).

Παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ Δημόδοκος ἄδει ὃν τρόπον
Ἦλιος τὴν Ἀρεῶς καὶ Ἀφροδίτης φιλότητα Ἠφαίστω ἀγγέλλει (Ὁδ. Θ, 267, 302.)

Ὁ δὲ Ἦλιος πρὸς τὴν ἐρωτῶσαν Δήμητρα περὶ
τῆς ἀρπαγείσης θυγατρὸς ἀποκρίνεται (Ὀμ. ὕμν. εἰς Δήμ. 75. Πρβλ. καὶ Σοφοκλ. Αἴαντ. Μαστ. 826, Τραχ. 96.)

Ὡσαύτως ὁ ἥλιος πρὸς τὴν μητέρα Κόλια τοῦ
Βυτινιώτου, ἐρωτῶσαν περὶ τοῦ παιδός, ἀποκρίνεται.

»Ἦλιε μου καὶ τριτῆλιε μου καὶ κοσμογυριστῆ μου,
Μὴ εἶδες τὸν Κόλια πούπετα, τὸν Κόλια Βυτινιώτη; —
5 »Τὸν Κόλια τὸν ἐπιάσανε καὶ πᾶν νὰ τὸν κρεμάσουν»
(Arg. Pass. CXXI. Π. Ἀραβαντ. 96).

Οἱ Ἀχιλλέως ἵπποι ἐθρήνησαν, καὶ θερμά δάκρυα κατέρρευσαν τῶν βλεφάρων αὐτῶν, ὡς τῆς Πατρόκλου τελευτῆς ἦσθοντο (Ἰλ. Ρ, 426, 437).

Ὁ Ἐάνθος προλέγει τῷ Ἀχιλλεῖ τὸ προσεγγίζον
αὐτῷ ὁ λείθριον ἤμαρ (Ἰλ. Τ, 408).

Ὁ τοῦ Χατζῆ Μιχάλη ἵππος θρηγεῖ προαισθανόμενος
τὸν θάνατον τοῦ δεσπότη.

59 Ὄνταν ἐκαβαλλίκευεν ἔκλαιε ἰχλογό του,
Καὶ τότε σὰ τὸ γινώρισε πῶς εἶν' ὁ θάνατός του.
(Arg. Pass. CCLXIX).

Ὁ Ἐκτωρ ὅπως τὴν χρυσὴν τοῦ Νέστορος ἀσπίδα
λάβῃ παροτρύνει τοὺς ἵππους συσπεῦσαι, ἀποτινόντας τὴν Ἀνδρομάχης μεγάλην ἐπιμέλειαν,
παραβαλοῦσης αὐτοῖς μελίφρονα πυρὸν καὶ ἐγκερα-

σάσης οἶνον πρότερον ἢ ἐκείνῳ (Ἰλ. Θ, 185, παράβαλ. Ἰλ. Τ, 400).

Οὕτω πρὸς τοὺς αὐτοῦ ἵππους καὶ ὁ ἀνὴρ τῆς
ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀρπαγείσης γυναικὸς λέγει.

»Μαῦροί μ' ἀκριβοτάγιστοι καὶ μοσκαναθρεμμένοι,
Ποιὸς εἶν' καλὸς ἀπὸ τ' ἐσᾶς τοὺς ἐβδομηνταπέντε,
Ν' ἀστράψῃ ἔς τὴν ἀνατολὴ καὶ νὰ βρεθῇ ἔς τὴ δύσι;»

10 Οἱ μαῦροι ὅσοι τᾶκουσαν, ὅλοι αἶμα κατουρῆσαν

Κὴ ἡ μαύραις ὅσαις τᾶκουσαν ὅλαις πουλάρια ῥίξαν,
Κὴ ἕνας παλῆος γερούτσικος καὶ σαραντοπληγιάρης.

»Ἐγὼ μὲ γέρος κὴ ἄρρωστος, ταξείδια δὲν μοῦ πρέπουν,
Μὰ γιὰ χατῆρι τῆς κυρᾶς θὰ μακροταξειδέψω,

15 Ὅπου μ' ἀκριβοτάγιζε ἔς τὸ γῦρον τῆς ποδιᾶς τῆς,
Κὴ ὅπου μ' ἀκριβοπότιζε ἔς τὴ χούφτα τοῦ χερσιῦ τῆς —
(Arg. Pass. CCCXXXIX. Α. Σκελλ. Κυπρ. Faur. 11, 140. Ζαμπ. 724 9).

Παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ Ἀχιλλεὺς ἰκετεύει τὸν Βορέαν
καὶ Ζέφυρον ἐλθεῖν καὶ ἐπιπνεῦσαι τῇ Πατρόκλου πυρᾷ (Ἰλ. Ψ. 194).

Ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ λαὸς εὐχεται ἐπικαλούμενος
τὸν Βορέαν καὶ Ζέφυρον αὖραν ψυχρὰν πνεῦσαι.

»Τράβα, ἀέρα, δροσερά, τράβα χαμηλωμένα,
Γιὰ νὰ δροσίσης τὰ παιδιὰ, τὸν Τσόλκα καπετάνον,
Ποῦ πολεμάει κατακαμπῆς καὶ καίεται ἔς τὸν ἥλιον,
Δίχως ψωμί, δίχως νερό, δίχως κἀνὲν μιντάτι».

(Ἀνθολ. 67. Μ. Δελ. 11.)

«Φύσ', ἀεράκι μου Βοριά, φύσα κατὰ τὴ λίμνη,
Χαιρέτα μου ταῖς δέκα φτὰ καὶ τὴν κυρὰ Φροσύνη».

(Arg. Pass. CCCXCIV. Kind III. 58. Π. Ἀραβαντ. 9.

Ὁ δὲ μάλιστα παράδοξον ὅτι ὁ ὀμηρίων λαὸς τὰ
Ὀμήρου ἔπεα πτερόεντα πτηνὰ ἐποίησεν α',
δι' ὧν ἔστιν ὅτε πέμπει καὶ ἀγγελίας β' (τίς γὰρ
θάσσων τῆς Ὀρνιθός;) ἔτι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν γῆμιν
ταῖς ὀρνισι παρέστησεν γ',

α'. Τρία πουλακία κάθονται ἔς τὸν Ἑλύμπο ἔς τὴ ῥάχη,
Τὸνα τηράει τὴν θάλασσαν, τᾶλλο τὴν Κατερίνα,

Τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο μυριολογεῖ καὶ λέει.

»Τ' εἶν' τὸ κακὸ ποῦ παθαμε ἑμεῖς οἱ μαῦροι κλέ-
[φταις;

Μᾶς χάλασ' ὁ Βελῆ πασᾶς, μᾶς πῆρε σὲ χαζέπι,
Μᾶς πῆρε ταῖς γυναίκαῖς μας, μᾶς πῆρε τὰ παιδιὰ μας; —
(Pass. CXXII).

β'. Ἐσεῖς πουλιά τῆς Λυάκουρας κὴ ἀηδόνια τοῦ Σαλῶνου
Καὶ σὺ πετρίτη γρήγορε ποῦ πᾶς ἔς ταῖς Καταβόθραις,
Χαιρέτα μου τὴν κλεφτουριά, τὸ Γιάννη Δουβουνιώτη
Τούρκους νὰ μὴ πιστέψουνε κὴ ἀγάδες Σαλωνίταις.

(Arg. Pass. XL XXV CXX. CLXII Ζαμπ. 695).

1. Παράβαλ. Ἰλ. Α, 499. Ε, 751.

Οὕτω καὶ ὁ Μόσχος ἐν τῷ ἐπιταφίῳ Βίωνος (στ. 9—12).

Ἀδόνες αἱ πυκινούσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγεῖλατε τὰς Ἀρεθοῖσας,
Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βουκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ,
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε καὶ ὦλετο Δωρὶς αἰοιδά.

γ'. Ἐνα πουλάκι ξέβγαίνει 'πὸ μεσ' ἀπὸ τὸ Βάλτο,
Μέρα καὶ νύχτα περπατεῖ, νύχτα καὶ μέρα λέγει.

»Θεέ μ' ποῦ νὰ βρῶ τὴν κλεφτουργία, τὸ Γεῶργο τὸ Σπαρ-
[τιώτη;

Ἐχω δυὸ λόγια νὰ τοῦ πῶ, πῶς θὲ νὰ τὸν σκοτώσουν α—

»Ποῦ τῶμαθες, πουλάκι μου, πῶς θὲ νὰ με σκοτώσουν; α
«Ἐφές ἤμουν 'ς τὰ Γιάννενα 'ς τὴ πόρτα τοῦ βεζύρη,

Πολλὰ σκιαέτια πήγαiven ὁ Γιάννης Παραγούνης α—
(Arn. Pass. CXIII Fauc II. 324 Ζαμπ. 663,82).

Ὁ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν Ζεὺς οἰωνοῖς τὰ μέλλοντα
συμβήσεσθαι τοῖς ἀνθρώποις προήγγελλε, ('Ιλ. Θ,
251. Ω, 292. 310, 315. Ὀδ. Ο, 530. Παράβαλ.
'Ιλ. Τ. 320).

Ἀλλὰ καὶ τούτου οὐχ ὑστέρησεν ὁ ποιητὴς λαὸς
ἄδων.

»Ἐφές ἤμουν 'ς τοὺς οὐρανοὺς καὶ σήμερον μὲ τᾶστρα,
Κὴ ἄκουσα πῶς σέ 'γράψανε μὲ τοὺς ἀποθαμμένους α—

»Σώπα, σώπα, πουλάκι μου, καὶ μὴ μὲ καταριέσαι.»—
(Arn. Pass. XVII).

Κωνσταντίνῳ τιρὶ μέλλοντι νυμφευθῆναι ἢ ἐκ
Διὸς ὄρνις τὸν προσεχῆ θάνατον ἀγγέλλει λέγουσα·

»Κώστα μου, μὴ 'ξοδεύεσαι μὴ χάνης καὶ τὸ βιό σου,
Ἐσένα σοῦρθ' ὁ θάνατος, σοῦρθε γιὰ νὰ πεθάνης.»—

Ποῦ ξέρεις σὺ, πουλάκι μου, ποῦ ξέρεις χηλιδόνι; α—
»Ἐφές ἤμουν 'ς τοὺς οὐρανοὺς καὶ τώρα ἦρθ' ἀπέκει,

Κὴ ἄκουσα πῶς σε ἔγραφαν μὲ τοὺς ἀποθαμμένους α.

(Συλλογ. δημ. ἔσμ. Γ. Χασιώτ. VII. 10).

»Ἐφές ἤμουν 'ς τοὺς οὐρανοὺς μαζὶ μὲ τοὺς Ἀγγέλους,
Κὴ ἄκουσα ποῦ σ' ἀνέφεραν μὲ τοὺς ἀποθαμμένους α.

(Π Ἀραβαντ. 52. Μ. Δελέκ 33)

Ἡ Ἐρμιόνη ἐν τῇ Εὐρυπιδίδου Ἀνδρομάχῃ εὐχε-
ται ὄρνις γενέσθαι «Κυανόπτερος ὄρνις εἴθ' εἴην»
(862) Ὁ χορὸς ἐν Ἰππολύτῳ εὐχεταὶ ἀρθῆναι τῇ
πτῆσει πρὸς Ἀδρίαν καὶ Κελτικὴν ὄρνις γινόμενος.

Ἡλιθάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμην,

Ἴνα με περοῦσαν ὄρνιν

Θεὸς εἰνὶ ποταναῖς ἀγέλαις θείη·

Ἀρθεῖν δ' ἐπὶ πόντιον

Κῦμα τὰς Ἀδριηνᾶς

Ἀκτᾶς Ἡριδανοῦ θ' ὕδωρ (732).

Καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρυσιν.

Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,

Ὡς ἂν ποταθεῖν ὑπὲρ ἀτρυγέτου

Γλαυκάς ἐπ' οἶδμα λίμνας (1337).

Οὕτω καὶ ὁ ἀφελὴς λαὸς ἀρθῆναι τῇ πτῆσει πρὸς
τὸ ἀρητίφιλον Μεσολόγγιον εὐχεταὶ καὶ ἐκείθεν τοὺς
προμάχους τῆς ἐλευθερίας κατιδεῖν, γινόμενος ὄρνις.

Νῆμουν πουλὶ νὰ πέταγα, νὰ πήγαῖνα τοῦ 'ψηλόυ,
Ν' ἀγνάντευα τὴ 'Ρούμελη, τὸ ἔρμο Μεσολόγγι,

Πῶς πολεμᾷ μὲ τὴν Τουρκιά, μὲ τέσσαρες πασάδες.

Πέφτουν κανόνια 'ς τὴ στεριά, καὶ μπόμπαις τοῦ πελάγου,

Πέφτουν τὰ λιανοτούφεκα 'ς ἂν ἄμμος 'ς ἂν χαλάζι,

(Arn. Pass. CC LIX. LV. κ. τ. λ.)

Ὁ μουσοποιὸς Πίνδαρος ἄδων τὸν ἐν τῇ ἐνδόξῳ
Ὀλυμπία νικητὴν Ἀσωπίχον ἐπικαλεῖται τὴν Ἥχῳ
τῆς ὥδης παραγενέσθαι εἰς τὸν ζοφώδη τῆς Περσε-
φόνης οἶκον, ἀγγελιοῦσαν κλυτὴν ἀγγελίαν τῷ πα-
τρὶ Ἀσωπίχου Κλευδάμῳ, τὸν παῖδα αὐτοῦ νεώ-
τερον ὄντα ἐυτέφθαι τὴν κόμην ἐν Ὀλυμπία.

Μελανοτειχέα νῦν δόμον

Φερσεφόνας ἐλθέ, Ἀχοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροις ἀγγελίαν,

Κλευδάμον ὄφρ' ἰδοῖς υἱὸν εἵπης, ὅτι οἱ νέαν

Κόλποις παρ' εὐδόξου Πίσας

Ἔστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων πτεροῖσι χαίταν.

(Ὀλυμπ. XIV.)

Οὕτω καὶ ὁ λαὸς ἄδει·

Φωνούλα τρύπα τὰ βουνὰ καὶ τρύπα καὶ τοὺς κάμπους

Μπέλκι κὴ ἀκούσ' ἢ κλεφτουργιὰ κὴ ὁ καπετάνος Μήτσος
(Pass. LXV)

Λόγχοι χαμηλῶστε τὰ κλαριά, βουνὰ νὰ μεριαστῇτε

Νὰ πάη ἡ φωνὴ 'ς τὴ μάinna μου, 'ς τὴ μαύρη μου γυναῖκα,

Καὶ σεῖς ἀγέρες πάψετε νὰ ἀκούσ' ὅλος ὁ κόσμος.

(Pass. CCLXVIII. Π. Ἀραβαντ 99).

Ὁ Αἴας ἐν Σοφοκλεῖ μέλλων ὑπὸ τὴν Ἴλιον αὐ-
τοκτονῆσαι λέγει τὸ ὕστατον χαῖρε τῷ ἡλίῳ, τῇ
πατρίδι, τοῖς ἐαυτοῦ γονεῦσι καὶ φίλοις, ταῖς κρή-
ναις, ποταμοῖς καὶ αὐτοῖς τοῖς Τρωικοῖς πεδίοις·

Σὲ δ', ὦ φαεινῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,

Καὶ τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσενέπω,

Πανύστατον δὴ, κοῦποτ' αὐθις ὕστερον·

ἽΩ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον

Σαλαμίνος, ὦ πατρῶν ἐστίας βάθρον,

Κλεινὰ τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος,

Κρῆναί τε ποταμοὶ θ' οἶδε καὶ τὰ Τρωϊκὰ

Πεδία προσαυδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί.

(Αἴας Μαστ. 837. Πρβλ. καὶ Φιλοκτ. 1425)

Οὕτω καὶ ὁ Ζῆνδος πρὸ τῆς τοῦ βίου τελευτῆς
τὸ παρῦστατον χαῖρε λέγει.

Ἔχετε 'γειά, μωρὲ παιδιὰ, ἄξια καὶ ἀντρεωμένα,

Καὶ σὰς ὀρκίζω 'ς τὸ Θεὸ καὶ 'ς τᾶγιο τὸ Βαγγέλιο,

Τὸ Φῶτο γιὰ νὰ πάρετε, τὸ δόλιο τὸ παιδί μου·

Νὰ μὴ τὸ πάρ' ἢ Ἀρβανιτιά, τὴν πίστιν του ν' ἀλλάξουν.

Καὶ νὰ τὸν ἔχετε μαζὶ νὰ μάθῃ τὸ τουφεκί,

Νὰ πολεμάῃ μὲ τοὺς ὀχτροὺς καὶ νὰ σκοτώνῃ Τούρκους.
 Τάφινω τὸ τουφέκι μου, τὸ ἔρημο σπαθί μου.
 Σ' ἀφίνω 'γειά, γυναικᾶ μου, κὴ ἀγάπα τὸ παιδί μας.
 'Αφίνω 'γειά 'ς τὸν ἀδερφό καὶ σ' ὅλους τοὺς δικούς μου,
 "Οπου εἶνε κὴ ὅπου βρίσκονται Τούρκο νὰ μὴ ἀφήσουν.
 'Αφίνω 'γειά 'ς τὸν "Ολυμπο, σ' ὅλα τὰ κορφοβούνια.
 Σ' ἐσᾶς λημέρια μ' ἔρημα πλατάνια μὲ τοὺς ἴσκιους,
 Βρυσοῦλαις μὲ τὰ κρυὰ νερὰ καὶ χαμηλοῖ μου κάμποι.
 'Αφίνω 'γειά 'ς τοὺς σταυραετοὺς καὶ σ' ὅλα τὰ ξεφτέρυα,
 'Αφίνω 'γειά 'ς τὸν ἥλιο μου καὶ 'ς τὸ λαμπρὸ φεγγάρι,
 Ποῦ μοῦ 'φεγγε νὰ περπατῶ 'ς τὸν ἄξιον παλληκάρι.
 (Μ. Λελέκ. 51)

*'Ο Μόσχος ἐν τῷ Βίωνος ἐπιταφίῳ παρακελεύε-
 ται ταῖς νάπαις, τῷ ὕδατι, τοῖς ποταμοῖς καὶ τοῖς
 φυτοῖς θρηνηῖσαι, τοῖς δὲ ἀνθεσι πενθῆσαι, στενά-
 ζουσιν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ καλοῦ ἀοιδοῦ·*
*«Αἰλιά μοι στοναχεῖτε, νάπαι καὶ Δώριον ὕδωρ,
 Καὶ ποταμοὶ κλαίετε τὸν ἡμερόεντα Βίωνα.
 Νῦν φυτὰ μοι μῦρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε,
 "Ανθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνεῖοιτε κορύμβοις.
 Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθημα, νῦν ἀνεμῶναι,
 Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλεόν αἰαῖ
 Λάμβανε τοῖς πετάλοισι καλὸς τέθνακε μελικτάς ».*

Οὕτω καὶ ὁ λαὸς ᾄδει·

Κλαῦτε, δένδρα, κλαῦτε, κλαριά, πλατάνια μὲ τὰ φύλλα,
 Κλαῦτε καὶ σεῖς 'ψηλὰ βουνά, καὶ σεῖς κοντορραχοῦλαις,
 Κλαῦτε τὸ Γεώργη Σκούληκα, τὸν πρῶτον καπετάνιο,
 Ποῦ ἦταν κολώνα 'ς τὸ Μοριά καὶ φλάμπουρο 'ς τὴ Μάνη.
 (Μ. Λελέκ. 26. Π 'Αραβαν 87, 11).

*'Εν τῇ ἀρχαιότητι, ὡς ἡ τὸ ἔαρ φέρουσα χελι-
 δὼν ἐφαίμετο, οἱ τῶν 'Ροδίῳν παῖδες παρηῆσαν
 κατὰ τὴν πόλιν ἐν χερσὶν ἔχοντες χελιδόνα καὶ
 ἦδον ἁσμάτιον ἀπλοῦν καὶ ἀφελὲς αἰτοῦντες δῶρα·*

'Ηλθ' ἦλθε χελιδὼν, καλὰς ὥρας
 "Αγούσα καὶ καλοὺς ἐνιαυτούς,
 'Επὶ γαστέρα λευκά, κᾶπὶ νῶτα μέλαινα.
 Παλάθαν οὐ προκυκλεῖς
 'Εκ πίονος οἴκου,
 Οἴνου τε δέπαστρον,
 Τυροῦ τε κἀνιστρον,
 Καὶ πυρῶν;
 'Η χελιδὼν καὶ λεκιθίταν
 Οὐκ ἀπωθεῖται.
 Πότερ' ἀπίωμες ἢ λαβώμεσθα;
 Εἰ μὲν τι δώσης· εἰ δὲ μή, οὐκ ἐάσομες,
 "Η τὰν θύραν φέρωμες ἢ θύπερθυρον,
 "Η τὰν γυναικᾶ τὰν ἔσω καθημέναν,
 Μικρά μὲν ἐστὶ, ῥαδίως νιν οἴσομες.
 "Αν δὲ φέρης τι, μέγα δὴ τι φέροις.

*"Ανοιγ' ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνη.
 Οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.*

(*'Αθῆν Δειπν. VIII. σ. 360*).

*Τὸ χελιδόνισμα τοῦτο διεφύλαξεν ὁ λαὸς
 ὁμοιοτάτων ᾄδων.*

'Ηρθεν, ἦρθε χελιδόνα	Καὶ πουλιά σαρακοστά,
'Ηρθε κὴ ἄλλη μελιθδόνα,	Δόσε καὶ μιὰ ὀρνιθίτσα,
Κάθησε καὶ λάλησε	Φέρε καὶ μιὰ κουλλουρίτσα. 25
Καὶ γλυκὰ κελάδησε.	"Ωρισεν ὁ δάσκαλος
Μάρτη, Μαρτη μου καλέ, 5	Κὴ ὁ Θεὸς ποῦ τᾶδωκε,
Καὶ φλεβάρη φοβέρε,	Ν' ἀγορασωμεν ὀχτῶ
Κᾶν Φλεβίσσης, κᾶν τσικνίσσης	Νὰ πουλῶμεν δεκοχτῶ,
Καλοκαίρι θὰ μυρίσης,	Νὰ κερδαίνωμεν τριάντα,
Κᾶν χιονίσσης κᾶν κακίσσης,	Διάφορα μεγάλα πάντα, 30
Πάλιν ἄνοιξι θ' ἀνθίσσης. 10	Καὶ 'ς τὸ σπῖτι καὶ 'ς τὴ χώρα,
Θάλασσα ἐπέρασα,	Μέσα 'δῶ ποῦρθαμεν τώρα,
Τὴ στεριά δὲν ξέχασα,	Μέσα 'γειὰ μέσα χαρά,
Κύματα κᾶν ἔσχισα.	'Σ τὸν ἀφέντη 'ς τὴν κυρά,
'Εσπείρα 'κονόμησα,	'Σ τὰ παιδιὰ καὶ 'ς τοὺς γονεῖς, 35
'Εφυγα κὴ ἀφῆκα σῦκα, 15	
Καὶ σταυρὸ καὶ θυμονίτσα·	Σ' ὅλους τοὺς τοὺς συγγενεῖς.
Κὴ ἦρθα τώρα κὴ ἡῦρα φύτρα	Μέσα Μάρτης, ἔξω ψύλλοι,
Κὴ ἡῦρα χόρτα, σπάρτα, βλίτρα	"Εξ' ὀχτροῖ, σᾶς τρῶν οἱ σκύλοι,
Βλίτρα, βλίτρα, φύτρα, φύτρα	Μέσα φίλοι, μέσα φθύνεια,
Σὺ καλὴ οἰκοκυρά, 20	Καὶ χαραῖς, χοροὶ παιγνίδια· 40
'Εμπα 'ς τὸ κελλάρι σου,	Καὶ ἐφέτος καὶ τοῦ χρόνου,
Φέρ' αὐγὰ περδικωτὰ,	Καὶ τοῦ χρόνου κὴ ἄλλα χίλια.

(Κουρτίου Βαζιμούθου, ἡ ἀρχαία 'Ελλάς ἐν τῇ Νέᾳ, μετ. Γαλάνη.
 Παρνασ. Νεοελλην. ἀνάλεκτα, τόμ Α'. Μέρος Α'. φυλλάδ. σ'. Pass.
 CCCV. VI. 'Αραβαν. 442. Γ. Δασ. σ. 191).

(*Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

*'Εὰν ἐν τῇ μεγαλουργῳ γενεᾷ τῆς ἐνδόξου ἐποχῆς τῆς
 'Ελλάδος ὑπῆρξαν ἄνδρες σπουδαιότατα μὲν ἐπιτελέσαντες
 καθ' ἅπαντα τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἡμῶν ἀγῶνα, μετὰ
 ταῦτα ὁμῶς οὐδεμίαν ἀνταπόδοσιν τῶν ἑαυτῶν θυσιῶν ἀπαι-
 τήσαντες ἀπέφυγον ἐκουσίως καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐκ μέρους
 αὐτῶν παταγώδη ἐπίδειξιν, τὴν ἐκ τῆς ἑαυτῶν μόνον συνει-
 δήσεως ἀπορρέουσαν εὐαρέσκειαν ὡς ἠθικὴν καὶ τελείαν ἱκα-
 νοποίησις ὑπολαμβάνοντες, ἐπίσης ἐν τῷ πολυκυμάντῳ καὶ
 περιπετειώδει ἀγῶνι τῆς Ἐπτανήσου ὑπῆρξαν ἄνδρες, οἵτι-
 νες, ἐκτὸς τῶν ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν θυσιῶν, ὑπέστησαν πολλῶ
 μείζονας περιπετείας καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς ὅλως καινοφανεῖς
 δοκιμασίας πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἰδανικωτέρου ἰδεώδους καὶ τοῦ
 ὑπερτάτου προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀνεξαρτησίας αὐ-*